

П.-П. С. Юрик

Нещерет Тетяна Іванівна

НЕЩЕРЕТ Тетяна Іванівна (25. 06. 1931, с. Халеп'я, нині Обухів. р-ну Київ. обл. – 06. 02. 2007, Київ) – актриса, театрознавець, поетеса. Дружина П. Чаговця. Заслужений артист України (1994). Член НСПУ (1994). Обл. премія ім. І. Паторжинського (1996). Державні нагороди СРСР. Закін. Київ. інститут театр. мистецтва (1967; курс І. Волошина, Л. Білецької). Працювала у театрах м. Кам'янець-Подільський (Хмельн. обл., 1954–55), Артемівськ (нині Бахмут Донец. обл., 1957), Луганськ (1958, 1960–62), Полтава (1959), Дрогобич (Львів. обл., 1962–65), у Хмельн. філармонії (1956). У 1965–2003 – актриса, водночас 1993–2002 – зав. літ. частини Запоріз. укр. муз.-драм. театру ім. М. Щорса. Н. – актриса героїко-романт. плану; володіла гарним голосом (сопрано). Як поетеса дебютувала віршем «Коли ти часом засумуєш...» (г. «Запорізька правда», 1967, 3 грудня). Значна частина поет. доробку присвяч. театр. тематиці («Театр», «Прем'єра», «Актор», «За кулісами», «Лицедії», «Музі»). Важлива тема лірики Н. – любов (до батьків, коханого, Батьківщини, природи, о-ва Хортиця; «Я кохаю тебе», «У полі», «Шумить дібровонька»). У її віршах присутні й громадян. мотиви («До України», «Я бачила, як плакали жита», «Шлях у безсмертя»). Поезія Н. сповнена темат., ідейним й образним багатством. Авторка зб. поезій «Запізніле освідчення» (Дн., 1988), «Отчий дім» (Дн., 1990), «Сльози й квіти» (З., 1992), «В осені своя краса» (З., 1995), «Дівич-гора» (З., 1998); бібліогр. нарису «Народний артист України Олександр Король» (З., 1995); кн. «Під крилом Мельпомени», «Повернення: Вибране» (обидві – Запоріжжя, 2001). Видано зб. пісень укр. композиторів на вірші Н. «Замріяна Хортиця» (К., 2005). Окремі її вірші перекладено рос., білорус. і татар. мовами. Як чл. Товариства української мови «Просвіта» ім. Т. Шевченка проводила активну діяльність із відродження української мови та культури. Авторка низки статей в ЕСУ. Ролі: Наталка, Терпилиха, Амата («Наталка Полтавка», «Енеїда»

І. Котляревського), Аза, Маруся («Циганка Аза», «Маруся Богуславка» М. Старицького), Палажка («Мартин Боруля» І. Карпенка-Карого), Маруся («Дай серцю волю, заведе в неволю» М. Кропивницького), Інгігерда («Ярослав Мудрий» І. Кочерги), Параска («В степах України» О. Корнійчука), Уляна («Дикий Ангел» О. Коломійця), Гертруда («Знаки зодіаку, або Шлюб за оголошенням» В. Канівця), Васса («Васса Желєзнова» М. Горького), Кручиніна («Без вини винні» О. Островського), Беліса («Закохана витівниця» Лопе де Веґи), Віра Холодна («На світанку» О. Сандлера), Понсія («Дім Бернарди Альби» Ф. Ґарсія Лорки), Бабуся («Вісім люблячих жінок» Р. Тома).

Рекомендована література

1. Стодоля Ю. До рідного порога // Веч. Київ. 1981, 27 серп.;
2. Мороз В. Душа у світлі рампи // Прикарп. правда. 1990, 19 лип.;
3. Нішневич М. «Отчий дім» Тетяни Нещерет // Запоріз. правда. 1991, 3 січ.;
4. Стрілець С. Їх єднає музика // Запороз. Січ. 1995, 25 лип.;
5. Письменники Запорізького краю (20–90-ті роки ХХ століття). З., 2002.

Бібліографічний опис:

Нещерет Тетяна Іванівна / П.-П. С. Юрик // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2021. – Режим доступу:

<https://esu.com.ua/article-72019>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).